

Dr. Kovács László Attila

evangélikus lelkész

Húsvét utáni 1. vasárnap – 2020. április 19.

(Quasi modo geniti)

Textus: Zakariás 8,6-8.

Jó hallani ezeket az igéket abban a bezártságban, amelyben most vagyunk. Fejünk felett lebeg a halált hozó járvány. Otthon kell maradnunk. Tehetetlenek vagyunk. Nem tudjuk, mit kezdjünk magunkkal. Elszakadtunk a kórházban maradt, vagy külföldön élő szeretteinktől, akik nem tudtak hazajönni, hogy együtt ünnepeljünk. Akik pedig korábban hazalátogattak, nem tudják: mikor mehetnek majd vissza? Egzisztenciájuk lóg a levegőben. Vállalatok, cégek mentek, mennek tönkre, és sokan aggódnak amiatt, hogy lesz-e munkájuk, lesz-e miből fenntartaniuk családjukat?

Isten igéje most vigasztal. Így szól az Úr: Én kiszabadítom népemet ebből a krízisből. Hazahozom őket. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán. Békés, szép jövőt tervezett nekünk. Hiszitek-e, Kedve Testvéreim, hogy előbb-utóbb eljön az az idő, amikor majd visszatér az élet közösségeinkbe, gazdaságunkba, ebbe a világba.

Egyáltalán akarjátok-e, hogy visszatérjünk a járvány előtti állapotokhoz, a járvány előtti életmódhoz? Én nem szeretném! Mert mi volt a járvány előtt? Rohanás, robotolás, gürcölés. Nem volt időnk egymásra odafigyelni. Nem volt időnk és energiánk idős testvéreinket ellátni, gondozni. Gyermekeinkre se jutott elegendő a szeretetünkből. Rohantunk, állandó stresszben zajlott az életünk. Rabul ejtett a korszellem, a megfelelés sürgető kényszere.

Isten nem ilyen jövőt tervezett nekünk. Ő békességes, egymás iránti bizalommal és szeretettel teljes, félelem nélküli életre akar minket megszabadítani, felszabadítani. Hiszitek-e, Kedves Testvéreim, hogy előbb-utóbb eljön az az idő, amikor Isten békességében, szeretetében fogunk élni, amikor majd „öregemberek és öregasszonyok fognak üldögélni tereinken, és mindegyiknek bot lesz a kezében, mert magas kort érnek meg. A város terei pedig megtelnek fiúkkal és leányokkal, akik vígan játszanak a tereken.” Ezt a gyönyörű képet az önfeledten játszadozó gyerekekkel és meglegedett öregekkel – amelyre most különösképpen áhítózunk, mármint arra, amit ez a kép ábrázol – közvetlenül a ma felolvasott ige előtti versből idéztem.

Zakariás próféta ezeket a vigasztaló, bátorító igéket akkor hirdette, amikor a választott nép első csapatai hazatértek a babiloni száműzetésből. Már elkezdték építeni a templomot és a várost. Nagy volt az öröm. Aztán hirtelen, váratlanul le kellett állniuk. A környező népek áskálódása és az egyre fokozódó nehézségek miatt nem folytathatták azt, amit nagy lelkesedéssel és jelentős áldozatok árán elkezdtek. Kétségbe estek, sírtak és panaszkodtak, várták, hogy jöjjön a halál, mert nem láttak kiutat, nem láttak megoldást abból a vészjósító helyzetből, amelybe kerültek. Ráadásul sokan a szeretteik közül még Babilonban, fogságban maradtak. Remélni sem merték, hogy viszontláthatják majd egymást. És akkor Isten igéje így

szólt hozzájuk: „Bár lehetetlennek tűnik a megmaradt nép számára, hogy ez így lesz abban az időben – azaz, hogy megszabadítja őket Isten és tereik benépesednek megelégedett öregekkel és önfeledten játszadozó gyermekekkel -, az én számomra nem lehetetlen, így szól a Seregek Ura!” Vajon hitték-e, hogy Isten ilyen csodákra képes: hogy ő akkor is jóra tudja fordítani sorsukat, ő akkor is tud jó megoldást teremteni, amikor az ember teljesen reménytelennek érzi helyzetét. Hitték-e, vagy sem? Aligha tudjuk megnevezni, számszerűsíteni, hogy hányan hitték és hányan nem hittek Isten igéjének teremtő, megújító erejében. Minden esetre van valami nyomasztó, elgondolkoztató dolog ebben az isteni ígéletben. Mert azt mondta az Úr: a megmaradt nép számára lesz nyilvánvaló az a csoda, amikor majd Isten együtt lakik népével békességben, megelégedettségben, jólétben. Csak a maradék fogja átélni ezt a csodát. Tehát lesznek, akik elpusztulnak, akik végkép elvesznek.

Azt hallom ki ebből az igéből. aki hisz, az megmarad! Hinni azt, hogy Istennek valóban van hatalma életet támasztani ott is, ahol mi halált látunk – nem is olyan könnyű dolog. Különösen akkor inog meg a mi hitünk, amikor nagy bajba, kilátástalan helyzetbe kerülünk, mint például amit most kell átélnünk.

Annak idején Jézus tanítványai úgy érezték: ők valóban hiszik, amit Isten igéje mond. Hitték Jézusnak, a testté lett Igének. Hitték minden szavát, minden tanítását. Bízta benne. Fogadkoztak, hogy követni fogják őt, bármi is történjen. Húsvét hajnalán mégsem akarták elhinni, hogy bekövetkezett az, amit Jézus megígért. Emberileg lehetetlennek tűnt a feltámadás. Ez minden észérvnek ellent mond. Isten segítségükre sietett, mert nem akarta, hogy elveszenek. Istennek terve volt velük a jövőre nézve. Ezért a feltámadott Krisztus többször is megjelent nekik. Mindig úgy köszöntötte őket: Békesség néktek! Ő éppen azt a békességet szeretné nekünk ajándékozni, azt a bizalommal, szeretettel, örömmel teljes életet Istennel, amit a mai prófétai igében ígért az Úristen az övéinek, a maradéknak, többek között nekünk is.

Milyen különös, hogy amikor a tanítványok meggyőződtek arról, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadott, hiába tanúskodtak erről tamásnak – aki nem volt jelen a nagy találkozón – ő nem hitte. Tízen állították: Láttuk az Urat! Ő azonban makacsul ellenállt: Ha nem látom, nem hiszem.

Lám, milyen nehéz elfogadni és elhinni azt, hogy Istennek az is lehetséges, ami számomra lehetetlennek tűnik.

Isten szeretetébe, velünk szőtt üdvtervébe az is belefért, hogy utána menjen az ilyen kételkedő embereknek, mint amilyen Tamás volt, - és valljuk be őszintén, sokszor mi is hitetlenkedünk – Isten után ment, hogy meggyőzze őt. Tamás végül hitre jutott, s ha hisszük azt, amit Isten az ő igéjében mondott és ígért, akkor nem lehet kétségünk afelől, hogy Tamás életet és üdvösséget is nyert. Mert aki hisz, az üdvözülni, aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Isten jön utánunk is. Minket is keres. Igéjével keres és szólít meg minket. Ezért olyan fontos, hogy legyen időnk és alkalmunk elcsendesedni és Isten igéjére figyelni, azt hallgatni. Mert a hit hallásból van. Az ige hallgatása a legjobb, Istentől rendelt eszköz arra, hogy hitre juthassunk. Remélem, ha majd az élet visszatér közösségeinkbe, gazdaságunkba, ebbe a világba, akkor sem fogunk megfélemlkezni arról, hogy „nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4.). Péter apostol arra tanított: Úgy

kívánjátok az igének tiszta tejét, úgy éhezzétek, szomjazzátok az igének tiszta tejét, mint a ma született csecsemők kívánják az anyatejet, hogy azon az igei táplálékon növekedjete az üdvösségre.

Urunk, Istenünk!

Te ismered félelmeinket, látod kételyeinket. Kérünk, erősítsd hitünket Szentlelkeddel, hogy ígédet, ígéreteidet azzal a bizonyossággal hallgassuk és fogadjuk, hogy azok mind beteljesednek rajtunk, nyilvánvalóvá lesznek a mi életünkben is. Urunk, szabadíts meg félelmeinktől, szabadíts ki bezártságunkból, teremts újjá minket békés, neked tetsző, benned reménykedő életre. Ámen.